

1 W I M I E N I U

1.1 R Z E C Z Y P O S P O L I T E J P O L S K I E J

1.2.0.0.0.1 Dnia 15 grudnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziółka

Protokolant: apl. sędziowska Karolina Małysz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald w Poznaniu Małgorzata Gąsiorek

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2021 roku

sprawy **K. Ł. (Ł.)**

oskarżonej o popełnienie przestępstwa z art. 305 ust. 1 Ustawy Prawo własności przemysłowej

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika dwóch oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 6 sierpnia 2021 roku, sygnatura akt VIII K 157/21

I. zmienia zaskarżony wyrok i na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądza od oskarżonej K. Ł. na rzecz oskarżycieli posiłkowych (...) S.A i M. (...) nawiązki w kwocie po 500 złotych,

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

III. zwalnia oskarżoną z obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za II instancję.

/Małgorzata Ziółka/

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1194/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego Poznań- Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 6 sierpnia 2021 roku, sygnatura akt VIII K 157/21</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy (pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych (...) S.A. i M. (...).P.A.)</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o</p>	

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XXXX	XXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
XXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
XXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX		

13.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Obraza przepisów prawa materialnego w postaci art. 46 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W pierwszej kolejności wskazać należy, że wyrok Sądu I instancji nie został zaskarżony przez oskarżoną K. Ł., a jedynie przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych (...) S.A. i M.(...).P.A. i to w zakresie dotyczącym braku orzeczenia przez Sąd meriti rzecz pokrzywdzonych środka kompensacyjnego z art. 46			

k.k. w postaci
obowiązku
naprawienia
szkody,
względnie
nawiązki.

Tym samym
stan faktyczny
kontrolowanej
sprawy, jak
również
kwalifikacja
prawna
przypisanego
oskarżonej
czynu, nie były
kwestionowane
przez żadną ze
stron.

Wniesienie
środka
odwoławczego,
niezależnie od
jego granic i
zakresu,
każdorazowo
obliguje sąd
odwoławczy do
zbadania
ewentualności
wystąpienia
uchybień, o
jakich mowa w
art. 439 k.p.k.,
440 k.p.k. i w
art. 455 k.p.k.
W niniejszej
sprawie Sąd
Okręgowy nie
stwierdził
wskazanych tam
uchybień, a
zarzutów co do
ich
występowania
nie formułował
również
apelujący,

pełnomocnik
oskarżycieli
posiłkowych (...)
S.A. i M. (...).P.A.

Zatem, z uwagi
na to, iż
Sąd Okręgowy
nie dostrzegł
podstaw do
ingerencji w
zaskarżony
wyrok w zakresie
ustalonego
stanu
faktycznego oraz
zastosowanej
kwalifikacji
prawnej
przypisanego
oskarżonej
czynu, to zbadał
przedmiotową
sprawę li tylko
odnośnie
zarzutu apelacji.

Wniosek o
uzasadnienie
wyroku Sądu
Okręgowego z
dnia 15 grudnia
2021 roku złożył
w niniejszej
sprawie obrońca
oskarżonej oraz
pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego P.
B. zaznaczając
przy tym, iż ich
wnioski dotyczą
całości wyroku
Sądu
Okręgowego.

Rzeczywiście, w
myśl przepisów
art. 422 § 2 k.p.k.
w związku z art.

457 § 2 k.p.k., strona powinna wskazać, czy jej wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego dotyczy całości wyroku, czy też niektórych tylko jego rozstrzygnięć. Jednak strona nie może żądać uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego w zakresie szerszym, aniżeli sąd drugiej instancji rozpoznawał sprawę, a więc poza zakresem zaskarżenia i podniesionymi zarzutami. Zakres przedmiotowy i podmiotowy wniosku powinien zatem odpowiadać zakresowi kontroli odwoławczej przeprowadzonej w granicach środka odwoławczego (art. 433 § 1 k.p.k.), chyba że sąd odwoławczy orzekł również w zakresie szerszym z uwagi na treść art. 435,

art. 439, art.
440 lub art. 455
k.p.k.

Jak już powyżej
wspomniano,
Sąd Okręgowy
badał
przedmiotową
sprawę li tylko
odnośnie
zarzutu
podniesionego w
apelacji, to jest
zarzutu
naruszenia art.
46 k.k., dlatego
też -
sporządzając na
wniosek obrońcy
oskarżonej oraz
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego P.
B. uzasadnienie
wyroku z dnia
15 grudnia 2021
roku - Sąd
Odwoławczy
ograniczy swoje
rozważania tylko
do tej kwestii.

Zarzut
apelacyjny
podniesiony w
wywiedzionym
przez
pełnomocnika
oskarżycieli
posiłkowych (...)
S.A. i M.
(...).P.A. środka
zaskarżania
dotyczący obrazy
art. 46 k.k.
okazał się
częściowo
zasadny.

Zgodnie z art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Paragraf 2 ww. przepisu stanowi, iż jeżeli orzeczenie obowiązku określonego w § 1 jest znacznie utrudnione, sąd może orzec zamiast tego obowiązku nawiązkę w wysokości do 200 000 złotych na rzecz pokrzywdzonego. W razie gdy ustalono więcej niż jedną taką osobę, nawiązki orzeka się na rzecz każdej z nich.

Jeśli zatem chodzi o nie orzeczenie przez Sąd Rejonowy

odszkodowania,
czy
zadośćuczynienia
na rzecz firm
reprezentowanych
przez
skarżącego, to
przede
wszystkim
stwierdzić
należy, iż w
aktualnym
stanie prawnym,
sąd nie może
odmówić
nałożenia tego
obowiązku,
jeżeli sprawca
został skazany,
a pokrzywdzony
złożył wniosek o
odszkodowanie,
a w niniejszej
sprawie wniosek
taki został
złożony – k.
259-263.
Odstąpienie od
nałożenia na
sprawcę
obowiązku
naprawienia
szkody lub
nawiązki byłoby
uzasadnione
jedynie wtedy,
gdyby okazało
się, że na skutek
przestępczego
działania
sprawcy nie
wystąpiła po
stronie
pokrzywdzonego
żadna szkoda.
Tak też
argumentował
Sąd Rejonowy
w uzasadnieniu
zaskarżonego

wyroku. Był to jednakże pogląd jedynie w części zasługujący na aprobatę.

W świetle aktualnego brzmienia art. 46 k.k. nie ma wątpliwości, że obowiązek nakładany na jego podstawie może dotyczyć naprawienia szkody materialnej oraz szkody niematerialnej, zwanej inaczej krzywdą. Ustawodawca wskazuje *expressis verbis* nie tylko na szkodę, ale także na krzywdę, której poszkodowany doznał w wyniku stania się ofiarą przestępstwa. Pojęcia szkody i krzywdy należy tu definiować zgodnie z cywilistycznym ich rozumieniem, tj. szkodę jako uszczerbek majątkowy (materialny), krzywdę zaś – jako uszczerbek niemajątkowy (niematerialny). Tym samym w znaczeniu

„wyrównania”
tego drugiego
uszczerbku
używać należy
terminu
„zadośćuczynienie”,
podczas gdy
odszkodowanie
obejmuje
naprawienie
szkody jako
uszczerbku
majątkowego
(Mozgawa M.
(red.), Kodeks
Karny.
Komentarz, LEX
el. 2021).

Szkoda
podlegająca
naprawieniu w
wyniku
orzeczenia tego
środka obejmuje
zarówno
damnum
emergens
(szkoda
rzeczywista), jak
i lucrum cessans
(utracone
korzyści) - por.
(...), Obowiązek,
s. 78–83; por.
też art. 361
k.c. Odesłanie
do przepisów
prawa cywilnego
nakazuje
przyjęcie, że
mowa o tego
rodzaju
ustaleniach
przyczynowych,
jakie
odpowiadają
adekwatnemu
związkowi
przyczynowemu

w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. opartemu na kryterium „normalności” następcy (Gostyński, Obowiązek naprawienia szkody w nowym ustawodawstwie karnym, Kraków 1999, s. 202; aprobusz również K. Szczucki [w:] Kodeks karny. Część ogólna, red. M. Królikowski, R. Zawłocki, 2017, s. 773).

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd Odwoławczy nie podzielił stanowiska apelującego pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych (...) S.A. i M. (...)P.A., jakoby w realiach niniejszej sprawy doszło do spowodowania przez oskarżoną realnego uszczerbku w majątku reprezentowanych przez niego podmiotów.

Słusznie w tym kontekście Sąd I instancji

wskazał, że przechowywany przez oskarżoną towar fizycznie nie wszedł na rynek, nie został nabyty i wykorzystany przez potencjalnych kupców i dlatego też nie może być mowy o realnie poniesionej przez apelujących szkodzie materialnej, pozostającej w związku przyczynowo-skutkowym z popełnionym przez oskarżoną przestępstwem.

W pełni zatem prawidłowy okazał się wniosek Sądu I instancji, iż pełnomocnik skarżących nie zdołał wykazać, aby potencjalny zakup przez klienta towaru nieoryginalnego spowodował konkretne uszczerplenie wpływów dysponenta znaku towarowego, to jest o wartość przedmiotowego towaru (tu konkretnie, jak wnioskowali

oskarżyciele
posiłkowi, 20 %
wartości
rynkowej
oryginalnych
produktów
oznaczonych
podrobionym
znakiem
towarowym
pokrzywdzonych).

a to z tego
powodu, że dany
klient nie nabył
go od
rzeczywistego
producenta.

Mylnie w tym
kontekście
pełnomocnik
oskarżycieli
posiłkowych
powołał się na
„dokonanie
obrotu towarami
przez
oskarżoną”,
podczas gdy co
prawda
oskarżona
wprowadziła
przedmiotowe
towary do
obrotu w
rozumieniu art.
305 ust. 1
ustawy z dnia 30
września 2000
roku Prawo
własności
przemysłowej,
ale przecież
nie zostały one
sprzedane.

Błędne jednak
okazało się
założenie Sądu
meriti, iż
pokrzywdzeni

doznaliby szkody tylko i wyłącznie wówczas, gdyby oskarżona zdążyła sprzedać oferowaną odzież z zastrzeżonymi znakami towarowymi, których nie miała prawa używać, zanim została zatrzymana przez organy ścigania. Jest to spojrzenie wycinkowe, abstrahujące od pojęcia szkody w prawie cywilnym, które należy stosować w postępowaniu karnym. Jak już wyżej wskazano, art. 46 § 1 k.k. wprost bowiem nakazuje stosować przepisy prawa cywilnego (za wyjątkiem zasądzenia renty). Sąd Okręgowy nie podziela zatem poglądu Sądu Rejonowego, iż skoro czyn oskarżonej nie spowodował żadnego realnego uszczerbku w mieniu uprawnionych do używania

znaków towarowych, to nie zaistniała żadna szkoda, do naprawienia której sprawca mógłby być zobowiązany.

Obowiązek naprawienia szkody może bowiem, jak już wyżej wskazano, dotyczyć zarówno szkody majątkowej, jak i niemajątkowej, przy czym sposób ustalenia wysokości szkody niemajątkowej w formie zadośćuczynienia za naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy określa przepis art. 296 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej. Przepis ten stanowi, iż osoba, której prawo ochronne na znak towarowy zostało naruszone, lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać od osoby, która naruszyła to prawo, zaniechania

naruszania,
wydania
bezpodstawnie
uzyskanych
korzyści, a w
razie
zawinionego
naruszenia
również
naprawienia
wyrządzonej
szkody na
zasadach
ogólnych albo
poprzez zapłatę
sumy pieniężnej
w wysokości
odpowiadającej
opłacie
licencyjnej albo
innego
stosownego
wynagrodzenia,
które w chwili
ich dochodzenia
byłyby należne
tytułem
udzielenia przez
uprawnionego
zgody na
korzystanie ze
znaku
towarowego.

W świetle tego
przepisu
naruszeniem
prawa
ochronnego na
znak towarowy,
z którym ustawa
łączy
odpowiedzialność
odszkodowawczą,
jest – w
uproszczeniu -
bezprawna
ingerencja w
prawo
uprawnionego z

tytułu
rejestracji,
polegająca na
używaniu w
obrocie
gospodarczym,
przez osobę
trzecią,
identycznego
oznaczenia dla
identycznych
towarów,
identycznego lub
podobnego
oznaczenia dla
identycznych lub
podobnych
towarów do
objętych
rejestracją, jeżeli
skutkiem
używania jest
powstanie
niebezpieczeństwa
wprowadzenia w
błąd co do
pochodzenia
towarów oraz
identycznego lub
podobnego
oznaczenia do
renomowanego
znaku
towarowego, dla
jakichkolwiek
towarów, przy
spełnieniu
dodatkowych
warunków
(wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Łodzi z dnia 20
marca 2013 r., I
ACa 1280/12).

Sąd Odwoławczy
podziela
stanowisko
apelującego, iż
sama tylko

możliwość zakupu produktu poza oficjalnymi kanałami dystrybucji, po cenie niższej aniżeli oficjalna, wywiera nacisk na potencjalnego klienta poprzez kreowanie pokusy skorzystania z takiej „okazji” oraz że wszechobecność podrobionych towarów oraz poczucie pozornej korzyści związanej z zakupem ukierunkowuje zachowania rynkowe konsumentów i niekorzystnie wpływa na podejmowane przez nich w przyszłości decyzje. Słusznie apelujący wskazał, iż działanie takie sprzyja odwracaniu się dotychczasowych klientów od marki pokrzywdzonych i osłabieniu renomy znaków towarowych pokrzywdzonych, jak również utracie zaufania

klientów do
ich produktów,
w świadomości
których dany
znak towarowy
traci dobre imię.
Rację ma
niewątpliwie
apelujący,
wskazując, iż
sprzedaż na
bazarach
produktów
podrobionych
powoduje
szkodę
wizerunkową po
stronie
uprawnionych
do
renomowanych
znaków
towarowych oraz
nie pozostaje
bez wpływu na
poziom
sprzedaży
produktów
oryginalnych. Co
więcej,
okoliczność, iż
podrobione
towary posiadają
poza
naniesionymi
znakami
analogiczny
wygląd jak
oryginały,
skutkuje
realnym
niebezpieczeństwem
wprowadzenia w
błąd klientów,
którzy mogli nie
zdawać sobie
sprawy z faktu
nieoryginalnego
pochodzenia
towarów.

Oskarżona swoim czynem przyczyniła się zatem do wprowadzenia na rynek stanu niepewności, a w rezultacie zdyskredytowania wizerunku pokrzywdzonych, zmniejszenia zdolności do odróżniania znaków i osłabienia popytu na produkty oznaczone takimi znakami

Trafny w omawianym kontekście jest również pogląd Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażony w wyroku z dnia 5 stycznia 2011 roku, sygnatura akt II AKa 382/10, w którym Sąd ten wskazał, iż: skutki zjawisk rynkowych wywołanych naruszeniem prawa do znaku towarowego określane są jako szkody polegające na dyskredytacji uprawnionego, zdezorientowaniu konsumentów i wprowadzeniu

na rynku stanu
niepewności, a
w rezultacie
osłabieniu
wizerunku
marki i renomy
przedsiębiorstwa,
osłabieniu
zdolności
odróżniania
znaku i
osłabieniu
popytu na
produkty
oznaczone takim
znakiem. Szkody
mogą
obejmować
konieczność
ponoszenia
dodatkowych
wydatków na
reklamę,
wyjaśnienie
sytuacji
rynkowej i
koszty
eliminowania
następstw
powstałego
stanu
rynkowego
spowodowanego
ujawnieniem
tzw. podróbek.
Ustalenie faktu
zajścia szkody
stanowił w
niniejszej
sprawie wynik
wnioskowania z
innych
ustalonych
faktów lub
znanych
powszechnie,
jako
okoliczności

notoryjne
(Legalis el.).

Zachowanie oskarżonej, wyczerpujące znamiona przepisu art. 305 ust. 1 ww. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej, spowodowało, iż zaktualizowały się wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej opisane powyżej. Zasadnie zarzucił skarżący pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, że niematerialna szkoda pokrzywdzonych (...) S.A. i M. (...)P.A. polegała na osłabieniu renomy znaków towarowych (...) S.A. i M. (...)P.A. i utraty zaufania klientów do ich produktów. W ocenie Sądu Okręgowego, jest to szkoda niematerialna ale wynikająca bezpośrednio z czynu oskarżonej.

Taki charakter opisanej szkody

(krzywdy)
sprawia, że
oszacowanie jej
wysokości jest
znacznie
utrudnione.
Budowanie
renomy jest
wynikiem
wieloletnich
nakładów
czynionych
przez właściciela
znaków
towarowych.
Pokrzywdzeni
nie przedstawili
jednak choćby
przybliżonych
wycień
pozwalających
zweryfikować
ich żądanie w
zakresie kwoty,
zaś
niejednoznaczne
kryteria
umożliwiające
kalkulację
szkody nie
pozwala na
precyzyjne
określenie jej
wysokości.

Oczywistym jest,
że w razie
złożenia przez
pokrzywdzonych
wniosku o
orzeczenie
obowiązku
naprawienia
szkody, sąd
ma obowiązek
roszczenie to
uwzględnić. W
razie trudności
z ustaleniem
rozmiarów

szkody, zasadne jest orzeczenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 46 § 2 k.k., zamiast obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, określonych w art. 46 § 1 k.k., sąd może orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego. Dla orzeczenia nawiązki konieczne jest zatem stwierdzenie istnienia wynikającej z przestępstwa szkody oraz złożenie wniosku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody przez osobę do tego uprawnioną.

Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko apelującego pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych co do tego, że w

sytuacji
zaistnienia w
realiach
niniejszej
sprawy
przesłanek
określonych w
art. 46 § 1 k.k. co
do wystąpienia
szkody
niematerialnej i
złożenia
wniosku o jej
naprawienie
przez
pokrzywdzonych
oskarżycieli
posiłkowych (...)
S.A. i M.
(...).P.A., Sąd
meriti
zobligowany był
do orzeczenia
od oskarżonej
na ich rzecz
nawiązki na
podstawie art.
46 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy
doszedł do
przekonania, że
adekwatna w
niniejszej
sprawie będzie
nawiązka w
wysokości po
500 złotych na
rzec każdego z
pokrzywdzonych.
Przy ocenie
wysokości
nawiązki Sąd
Okręgowy oparł
się w zasadniczej
mierze na
analizie skutków
czynu
oskarżonej dla
wizerunku

pokrzywdzonych.
Z uwagi na karnoprawny charakter tego środka, orzeczenie nawiązki w takiej wysokości nie zamyka pokrzywdzonym drogi do dochodzenia dalszych roszczeń na drodze procesu cywilnego (art. 415 § 2 k.p.k.).

Z powyższych względów Sąd II instancji skorygował zaskarżone rozstrzygnięcie w ten sposób, że zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonej K. Ł. na rzecz oskarżycieli posiłkowych (...) S.A i M. (...).P.A. nawiązki w kwocie po 500 złotych (punkt 1 sentencji wyroku).

W pozostałym zakresie kontrolowane rozstrzygnięcie było prawidłowe i odpowiadało prawu.

Wniosek		
<p>1. Wniosek o orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. na rzecz oskarżycieli posiłkowych obowiązku naprawienia przez oskarżoną wyrządzoną przestępstwem szkody w części, to jest na rzecz:</p> <p>a) (...) S.A. w kwocie 1.453,50 złotych,</p> <p>b) M. (...) P.A. w kwocie 2.286,40 złotych (co stanowi według apelującego 20% wartości rynkowej oryginalnych produktów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym pokrzywdzonych, którymi obrotu dokonała oskarżona),</p> <p>2. ewentualny wniosek o zasądzenie na podstawie art. 46 § 2 k.k. nawiązek od oskarżonej na rzecz oskarżycieli posiłkowych w</p>	<p># zasadny (dotyczy wniosku z pkt 2)</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny (dotyczy wniosku z punktu 1)</p>	

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Poza zmianami ujętymi w punkcie 5.2. tabeli uzasadnienia, kontrolowane rozstrzygnięcie było prawidłowe i zostało utrzymaniu w mocy.</p>		
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Odwoławczy skorygował kontrolowane rozstrzygnięcie w niezbędnym zakresie (opisano je poniżej – punkt 5.2 tabeli uzasadnienia). W pozostałej zaś części wyrok Sądu I instancji odpowiadał prawu i nie wystąpiły w tym zakresie</p>		

<p>podstawy wskazane w art. 439, 440 i 455 k.p.k., uzasadniające zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonej K. Ł. na rzecz oskarżycieli posiłkowych (...) S.A i M. (...) nawiązki w kwocie po 500 złotych (punkt 1 sentencji wyroku).</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

